rahhuks sulle tarwis. Ärra agga wabbanda ennast mitte; waid olle walli isseenneše wasto, ja wõtta kowwaste ning kindlaste sedda nou: Teiseks lahhan sada, ja olgo kuigi raske. Agga ennego sa tekseks woid sada, pead sa andeks sama ommad pattud Kristusseşt. Minne siis, ja otsi, ja pallu sedda Ta käest. Lange põlweli mahha ja pallu omma wahhemeest, et Temma sind ei nuhtle, waid omma pühha kalli werre ning surma pärrast, so sured süüd sult wõttaks mahhakustutada. Ütle ehk nenda Ta wasto: „Oh kuhho lähhän ma, mo patto koormaga? Kust pean armo leidma? Kes saab mull' abbiks joudma? Ehk keik ilm appi tulleks; mul siiski hädda olleks. Oh armas Jesuke! ma tullen Sinnule. Mo peäle armo heida. So helde süddant näita. Mind wõtta armust wasta. So werrega mind kasta! Se on jo Sinno omma tootusse sänna, Hallastaja: Kes minno jure tulleb, ei tahha ma tedda mitte wäljalükkada!" Sa tahhad jo isse, et keik, kes waewatud ja koormatud on, So jure peawad tullema; ja Sinna tahhad need siis jahhutada, ja hingamist anda nende hingedele. Oh, ütle nüüd ka minno wasto: Olle julge, mo poeg — mo tüttar — so pattud on sulle andeks antud; sinno usk on sind aitnud." Oh, mo hallastaja, wõtta mind ka wasto! Ei Sa woi, ei Sa wõtta, Õnnisteggia, mind mitte wäljalükkada! Oh Sa ärraarwamata arm, ei ma jätta Sind mitte, ennego saad mind õnnistanud, ennego omma armule mind jalle saad wõtnud. Sa olled ärralunnastaminne keige mailma pattude, ka minno pattude eest. Sinna jo olled se Jummala Tal, kes mailma pattud ärrakannab. Ka minno pattud olled Sinna ärrakannud.